

I ara què farem?

Daniel J. Meyer

Introducció / Isabel Marcillas-Piquer

TEATRE
bromera

Premi Eduard Escalante - XLII Premis Literaris Ciutat de València

ESCENA 0

(Aquesta escena pot transcórrer durant l'entrada del públic.

En LLUÍS està assegut al sofà de la saleta de casa. Llegeix, tranquil·lament, amb tot el temps del món. Inspira... i treu tot l'aire de cop. Està satisfet, content, relaxat.

De cop, mira l'hora. Encara és aviat. Espira suau-ment i continua llegint..., però ja no es concentra.

Es posa dret, obre un calaix, en treu una capseta, obre una bosseta que hi ha dins, i en treu un vaporitzador. S'acosta a la finestra i fuma unes calades d'un porro.

Posa música tranquil·la: un jazz suau i agradable. Fa uns passos de ball o... més aviat, es mou lleugerament.

Torna al sofà, intenta llegir i continuar amb l'ambient relaxat que procura transmetre, però només pot fingir un instant; està realment ansiós.

Agafa el mòbil i truca a algú...)

LLUÍS. Què? Com va? Ja només et queden unes horetes, eh?! [...] Sí. [...] No. [...] Sí. [...] No. [...] Com? [...] I a quina hora arribes? [...] No, no, no, no, no! [...] Sí,

sí, sí, tot bé. Però... no, encara no [...] Un moment!
[...] Encara no! [...] Adeu, adeu.

(Penja el telèfon.)

LLUÍS. Merda!

(En LLUÍS comença a córrer amunt i avall. Va cap a la cuina, se senten sorolls. Al cap d'uns segons surt amb una ampolla de vi, sense etiqueta, amb un llaç al coll. És una ampolla especial. La mira amb estima, amb desig, amb alegria. Sospira. S'adona que està perdent el temps i comença a córrer una altra vegada; agafa dues copes, aireja el fum del porro, llença perfum o el que tingui a mà per tota la saleta, arregla els coixins del sofà, etc. Torna cap a la cuina a endreçar-ho tot. Torna a sortir amb uns formatges. Torna a entrar a la cuina a buscar el que sigui. Torna a sortir. Torna a entrar i...)

ESCENA 1

(Soroll de claus a la porta. En LLUÍS entra en pànic, però... dissimula, s'asseu al sofà i creua les cames. Respira fondo. Estira les cames.

Entra la VICKY per la porta de casa amb una bossa d'ordinador i amb una altra bossa que porta cada dia a la feina. En LLUÍS la mira i... està a punt de plorar. La VICKY el mira i... somriu. Tots dos es queden quiets, expectants.

En LLUÍS s'aixeca d'un salt. Prem play al reproductor. Comença a sonar una cançó discotequera i una mica cutre dels anys noranta, com pot ser «El Tiburón» o qualsevol altra.

En LLUÍS la canta i balla. La VICKYriu i es queda a la porta mirant, sorpresa alhora que encantada. Deixa les coses en una butaca o en un penjador de l'entrada i comença a animar-lo, aplaudint el seu xou.

Ell, mentre canta, s'acosta a ella ballant de forma sexi, molt juvenil. La convida a ballar amb ell. La VICKY es resisteix una mica, però quan arriba la tornada, no se'n pot estar i comença a fer la coreografia amb ell. Clarament, és un hàbit que tenen i no és la primera vegada que ho fan. Ballen junts. Fan el ximple i riuen molt.)

LLUÍS I VICKY. (*Cantant.*) No pares, sigue, sigue,
no pares, sigue, sigue,
no pares, sigue, sigue,
no pares, sigue, sigue.

(*La VICKY, esgotada, es deixa caure al sofà.*)

VICKY. Doncs... ja he parat. No puc més!

LLUÍS. Va! Una miqueta més.

VICKY. Nooo!

LLUÍS. (*Cantant.*) No pares, sigue, sigue,
no pares, sigue, sigue.

VICKY. No, no! Ja està. Últim dia de feina de la meua vida després de cinquanta anys sense parar. I ara, sí que paro.

LLUÍS. Ah! En això sí. (*Cantant.*) ¡Sí, para! ¡No sigas, no sigas! ¡Sí, para! ¡No sigas, no sigas!

(*La VICKY li fa senyals perquè s'assegui al sofà amb ella. En LLUÍS para la música i seu al seu costat. Se somriuen.*)

LLUÍS. És la nostra cançó! L'hem de ballar sencera!

VICKY. Avui no.

LLUÍS. Vam dir que la ballaríem sencera, sempre.

VICKY. Avui és diferent, Lluís. Nova etapa!

LLUÍS. Què et passa? Tristesa? Por? Nervis.

(*La VICKY no diu res.*)

LLUÍS. En què penses?

VICKY. En res.

LLUÍS. És exactament això el que t'espera... no fer res!

VICKY. No fas res?

LLUÍS. Sí... però no. Faig el que vull, quan vull, perquè
vull, com vull.../

VICKY. Aleshores... fas molt.

LLUÍS. Depèn del dia.

VICKY. Ah...

LLUÍS. Què? Digues!

VICKY. Res, res.

(Silenci. S'abracen. En LLUÍS respira profundament.)

VICKY. *(Amb certa ironia, però amb sinceritat alhora.)*
Què et passa? Tristesa? Por? Nervis?

(En LLUÍS no diu res.)

VICKY. En què penses?

LLUÍS. En tot. Tot plegat.../

VICKY. *(A la vegada.)* És exactament això en què pensava
abans, quan.../

LLUÍS. *(A la vegada.)* Penso en el futur. En el passat i l'ara.../

VICKY. Val més no pensar tant. *(Mirant la taula i canviant
de tema.)* Veig que has tret el vi!

LLUÍS. I formatges!

VICKY. Epa!

LLUÍS. Hem de celebrar-ho, no?

VICKY. Sí, és clar.

LLUÍS. I doncs?

(Pausa.)

VICKY. És fort. Avui, quan sortia de la feina i donava el *por-tazo* final a tota una vida de feina, anava pensant «avui, sí. Avui li diré a en Lluís d'obrir *el* vi». I ara... Estàs segur que és el moment més feliç i ple de les nostres vides com per obrir-lo? No tindrem algun moment millor al futur?

LLUÍS. (Dubtant.) Sí... Bueno...

VICKY. És una decisió... important. És *el* vi.

LLUÍS. Tants anys esperant *el* moment escollit... Potser *el* moment més feliç i ple de les nostres vides encara no ha arribat, però avui era *el* dia. O més ben dit *la* nit, però clar, *la* nit no quadra amb el rotllo de l'*el*. Tot i que no sé si.../

VICKY. Va!

LLUÍS. Quanta pressa té *la* senyora...

VICKY. Prou d'*el* i *la*. No té cap sentit. Si allarguem tant *la* decisió i *el* moment.../

LLUÍS. Tens raó. Bevem el vi.

(En LLUÍS agafa l'obridor fent-se el graciós, intentant fer un xou, un gran moment. La VICKY comença a posar-se nerviosa.)

LLUÍS. I per a després... Tambors de suspens... (Fa soroll de percussió.) tinc una sorpresa preparada!

VICKY. Espera!

LLUÍS. Què?!

VICKY. Si tens una sorpresa per a després... és millor...

Millor que no.

LLUÍS. Què vols dir?

VICKY. Que el podem deixar per un altre moment.

LLUÍS. Quin millor moment?

VICKY. Potser aquest no és *el* gran moment. Qualsevol
vi serà pitjor que aquest i tens una sorpresa preparada
per a després.

LLUÍS. En comprarem un altre de millor que aquest.

VICKY. No n'hi ha.

LLUÍS. Però.../

VICKY. Mirem què més hi ha a la cuina.

LLUÍS. Però.../

VICKY. (*Cridant.*) Prou!

(*Silenci tens.*)

LLUÍS. (*A la vegada.*) En vaig comprar més. Ja m'ima-
ginava que...

VICKY. (*A la vegada.*) Deixem aquest per a un moment
més...

LLUÍS. ... diries exactament això. Sempre que l'estem a
punt d'obrir, te'n penedeixes a l'últim moment. No
ho entenc. Dones tanta importància a tantes *tonteries*
que... I sempre acabem fent el que tu vols, quan tu
ho vols.

(En LLUÍS llença l'obridor amb ràbia.)

VICKY. El dia que no tinguis cap sorpresa per a després, o que no puguis parlar, o que jo em cagui a sobre i no sapiguem què dir, o jo dissimular-ho o tu amagar-ho davant de la resta de gent que estigui olorant la meva merda en públic, aquell dia aprofita, obre'l i me'l fas beure per l'orella o pel cul, sí? Mentrestant, haurem de decidir conjuntament el què, el quan i el com. I trobarem millors moments junts, segur.

(Silenci.)

LLUÍS. Eh! Tranquil·la. No és tan terrible ser un jubilat. Hi ha un munt de coses que pots fer.

(En LLUÍS s'acosta per fer-li una carícia. La VICKY intenta dissimular que està afectada. Respira profundament.)

LLUÍS. Sembles una adolescent, amb aquests *prontos*. Ui, a mi que sempre m'han agradat les maduretes, i ara tornes a ser una joveneta. Quina edat tens?

(La VICKYriu.)

VICKY. Idiota. Va! Ja que parlaves de coses a fer, aquests darrers dies he estat pensant i he fet una llista de coses inútils, pendants, que sempre hem somiat.../

LLUÍS. ... has somiat.

VICKY. ... i mai no hem fet, i farem!

LLUÍS. (*Sottovoce.*) O faràs.

VICKY. Farem!!!

LLUÍS. (*Sottovoce.*) Sempre el que tu vulguis. (*A la VICKY.*) Quines coses no hem fet? (*En LLUÍS es posa dret i escenifica el que diu fent el burro.*) Sortir de caça pels boscos nòrdics mentre veiem l'aurora boreal juntament amb l'Associació d'Esquimals Racialitzats en lluita per la pau mundial? Pintar un quadre surrealista en un submarí ple de macacos? O estaves pensant en alguna cosa més esotèrica, com ara crear una secta perquè ens abdueixin recitant un mantra budista amb ritme electrònic psicodèlic?

(*Pausa.*)

VICKY. Ja has acabat? Sí? Parc d'atraccions! Tot el dia pujant a muntanyes russes sense parar fins a quedar-nos sense veu.

LLUÍS. Les meves propostes són clarament més assenyades.

VICKY. Absurdes.

LLUÍS. Realistes amb la nostra...!/

VICKY. Avorrit!

LLUÍS. Vicky, crec que vomitaríem.

VICKY. I què?

LLUÍS. I em fan por les altures.

VICKY. I què?

LLUÍS. I... això.

VICKY. Sí. I? Potser és el moment de treure't la por, no?

LLUÍS. Tampoc estem tan jo.../

VICKY. ... vells. Estem fantàstics! Fa un moment, m'has dit que semblo una joveneta i tu has ballat «El Tiburón» exactament igual que fa trenta anys.

LLUÍS. Perquè ballo exactament igual de malament que fa trenta anys.

VICKY. Això també és cert. Però et surt igual-igual.

LLUÍS. Perquè llavors ja semblava un vell amb un atac d'epilèpsia.

VICKY. Diria que el temps no passa per a tu.../

LLUÍS. Gràcies.

VICKY. ... però aquesta frase em convertiria a mi en una vella nostàlgica automàticament.

(La VICKY riu i se li burla a la cara.)

LLUÍS. Mentida.

VICKY. No.

LLUÍS. Totalment mentida.

VICKY. Només una mica.

LLUÍS. Ara m'he perdut. Seria només una mica mentida això que tu estàs més vella o que el temps no passa per a mi?

VICKY. Vella ta mare, idiota!

LLUÍS. Però t'estimo igualment.

VICKY. Em referia a això del teu deteriorament. És una mica, potser bastant, o... del tot mentida, que estiguis igual-igual.

LLUÍS. Perdona?!

(La VICKY s'acosta a en LLUÍS de forma sensual.)

VICKY. Bé. T'han sortit unes canetes per aquí *(Li toca els cabells.)*, les cames ja no són d'home llop sinó les d'un nadó i depilat *(Li acaricia les cames.)*, ets una mica menys regular *(Li toca l'entreuix.)* i... fort *(Li estreny els ous.)*.

LLUÍS. Ep!

VICKY. Et queixes una mica més.../

LLUÍS. I què vols?

VICKY. ... però et tires una mica menys de pets a la nit.

LLUÍS. Tu, en canvi, vas en augment.

VICKY. *(Rient.)* Desgraciat! Per sort l'alè t'ha millorat.

LLUÍS. *(Rient.)* Perdó?!

VICKY. Vas passar una mala època fa... divuit anys.

LLUÍS. I per què no m'ho vas dir?

VICKY. Perquè no volia que em deixessis.

(En LLUÍS no diu res.)

VICKY. Igualment ho vas fer.

(Silenci.)

LLUÍS. Però... vam tornar.

VICKY. Després de dos anys sense que em fessis ni cas.

LLUÍS. Recriminacions?